

מסורת הש"ס

(א) לקמן מה. ב"ק סט:
עלה לו: כבודו וכו'. מה.
(ב) ונעיל כו' ודע.
(ג) פסחים פט. ורש"י.
(ד) יומא מט: פסחים פ.
(ה) שם פ"ג פסחים פט.
נדרים טו. א. א. (לקמן כה).
חולין ד. ב"ק פט. כוטה
כו: דמאי פ"ו מ"ד יומא
הה: ערובין לו: עמילה כו.
תוספתא דמאי פ"ג
(ו) ודברים סה. (ח) שמות
יב. ט. (ט) רש"י שם.
(י) לפטע הגי' אחר דכ
יבאח אחר דכ.

מוסף רשי"י

קולא הוא ואי לאו דפשיטא דלאן
ברירה לא אילן קולא: אי נמי
בפסלה. כשם שמתחלה היחא
בלא חלוקה לאש אחד אי חמור
ביבול לאש אחד וטעמא לאו משום
דלאן ברירה הוא: לאיוו שפלא בפסח
בפסלה. יאה הגט נאמה ושמותיה
היו שוין: פסח. יש ברירה אף אין
ברירה: על מי שיעלה מנסה. יאה
נמנה עליו ואי מקנה לו חלקו בשעת
שחיטתו: קיון שנגמם ראשון. לאחר
שחיטתו ראשון ורובו: וזה בחלקו.
לחמיה על ברירה דמשעת שחיטה
היה זה ראוי לכל ונשמת פסח א
עליו ומוסר את אחיו עמו לימנות
ויחזקו וקאמיה מוקף לה שפיר: אחר
רבי יוחנן דבי לורון במסא. אבינן
המנה את כולן עליו משעת שחיטה
והא דקאמר על מי שיעלה ראשון
לנרצוהו אחא כלומר נראה הוא
ראשון לכל הדרעם מה ענין: שפיר.
משום הכי מוכח את אחיו עמו:
נמנין. הרוצה לימנות: ומושפין את
דינן. מי שהיה מנהג ורעה
לימשך להנמנות על אחר מנחג דיו
היטו: עד שישפט. אכל לאחר
שחיטה לא נמנין ולא נמשפין דכמי
ואם ימעט הדין: אם בלא להמעט
להמשך ממנו מהיומא משה בחיות
של זה יתמעטו: פסא נמי מי פסא. דלא
נמנין אלא לררן ויחיו כולה
אמניו: ובניי שפלי. ולא קמי
ונתאלו בנות וזכות בפסח ובניס
זכר: אחר אבי קבעי מיניה.
אמתיא מתמנה אבי דבר יהודה ובר
אושעיא קבעי מיניה לאיוו שפלא
בפסח תחילה דחלה פ(ו) (זה) המהמה
דעתא אחרים קאפשיט דיה לאיוו
בפסח חולה דהיינו חולה דעת
דלמא חולה דעת עצמו לית
ברירה דמדלחני ברישא גילה דעתו
שהיה פוסח על שני קטנים וליכא
למחר הוצרך דמיעקרא דעמיה
להא אכל זה שפלא בחלמין גמר

בדשמה מעיקרא לאו שמה
גזירה ואז לו כלי להפריש תרומות
לשמות. וכוונת גירי אמת חשיב
נפקת מקדושה על ידיה וכן
התורה ולא נעמי הארץ שרוב מע
אכל כוסים חשודין על הכל ו
ודאי: שני לוגין. מתוך מהא:

חשיב להו גזל דהוי ממון שאין לו
הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לו

כל הגט פרק שלישי גיטין

הכלל דאיש ונעל כחובים
 וזן מן האחרון. ללחומר
 איך כולו אפי' רח הגע
 התירה לכל אדם דהיה

קצמן ואנפיליא פסולות ואין פוסלות ועזיר
אמר כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון וכן
אמר רב אסי כולן אין פוסלין חוץ מן
האחרון י"ד^ר יוחנן אמר אף אחרון נמי אינו
פוסל ואודא רבי יוחנן למעמדה דא"ר אסי
י"ד^ר יוחנן ה"ה^ה אחתין שחלקו לקוחות הן
ומה מחזירין זה לזה ביובל צריכא דאי אתמר
כהא ברבא קאמר רבי יוחנן דאין ברייה
משום בדעינין *לה לשמה אבל התם מכר
היהוא דאמר רחמנא ליהדר ביובל אבל
ירושא ומתנה לא ואי אשמעינן שדר
משום דלחומרא אי נמי כתחילה אבל הכא
אימא לא צריכא: בעא מיניה רב הושעיא
מרב יהודה אמר לבלל כתוב לאיו שתצא
כתוב בתורה מהו אמר ליה תניתיה יתר
אשר מימין גמר לכלל כתוב לאיו שארצה אנרש
פסול לעשר בו *אלמא אין ברייה אייתיבה
הואמר לבני הרחי שורט את הפסע על
מי שיעלה במם ראשון לירושלים כיון שנכנס
ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכה את
אחיו עמו אמר ליה הושעיא כרי מה ענין
פסחים אצל גטיין הא אתמר עלה א"ר יוחנן
כדי לזון במצות דיקא נמי דקתי כיון
שהוא ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו
ומוכה את אחיו עמו אי אמרת בשלמא
דאמנינו מעיקרא שפיר אלא אי אמרת
דלא אמנינו לאחר שחיטה מי שמחמתו עד
ותגין *נמינן *ומושבין ידיהן ממנו עד
שישחט *תניא נמי הכי מעשה וקדמו בנות
ללבנים ונמצאו בנות וזריות ובנים שפלים
אמר אביי קא בעי מיניה תולה בדעת
אחרים וקא פשיט ליה תולה בדעת עצמו
ותרר מותבי ליה תולה בדעת אחרים
אמר רבא מאי קושיא דלמא דמאן דאית
ליה ברייה לא שנא אחרים בדעת עצמו
ולא שנא תולה בדעת אחרים אית ליה ברייה
ומאן דלית ליה ברייה לא שנא תולה בדעת
עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים לית
ליה ברייה א"ל רב משרשיא לרבא והא
רבי יהודה דתולה בדעת עצמו לית ליה
ברייה ותולה בדעת אחרים אית ליה ברייה
תולה בדעת עצמו לית ליה ברייה
דתניא "הלוקח יין מבין הכותים אומר שני
לוגין שאני עתיד להפריש הי' תרומה
עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני
ומחל

מזין הכופים. קודם
המשפחה בזה והוא תיך
לזו ואין ארץ ישראל
עוזרין על המשפחות ומה
שיוכלו מפרשים עומה
וקוח מהן תיך לעשר
מן הן פרומה. תבוא:

ובעיים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונהנה
נחתיב ליתן לכהן וללוי ועוד קומכין כותים אהא דדירה

כה.

פוס'יות וא"ת שמואל ובני מערבא
פלוגתא דר"מ ורבנן בסוף האשה
ו יצאה בן ט' כחאמר גבול ור"מ
נגדול חבל לרבנן ביאה אין חליצה לא
ויצטרק מוות חליצה (שם דף קסא)
פסקוה אמר ש"שמואל זו דברי רבי
מאמיא אבל הכהנים ואומרים אין
חליצה קטן כלום ואומר ר"י דהכא

שפליג' בלשון המשנה דשמואל משמע
לילה השלש חלילתה פסולה ופוסלת
ואתחזיק ממתיקין כרבי מאיר וכל משום
דפסל' כר"מ וזני מערבא תלמוד משמע
לגלוה שפיר פסולה ואינה פוסלת
ואתחזיק כרנני: וא"א אשפיעין שדה
לוקלא ואם אתמר דר'אורא. ואם אתמר לוקלא
וממי שמעין דהי דלוי פסולה פסוק
בנחלה דכדכורות (דף טו:) גרי מעשר
הכמה דקאמר אפילו חלקו היורשין
נגד תשעה נגד תשעה עשרה נגד
עשרה אין אומרים וכו' חלקו המגיש
יורש' דמ"מ לא שמעין גט מינה
כדדלמאר הסא דאי אתמר דהא כהא
קאמר רבי יוחנן דומיא דבבב' מה
בבב' ברור לך אף חלקך ברור לך:
אמר ב"ש

מַשְׁמַע לְדַחֵיב בָּלָא אֲמִינִיּוֹ דֶּשֶׁה
לְבִיבִים אֲבוֹת לָאוּ לְדֹרֵייתָא וְחוּן צִרְךָ
עֲשֵׂי מִינִי דְקֹאֲמֵר בְּפִי צִין הַמְדוּר
(מְדַרְשׁ דִּן גָּזֵל) אִי אֲמַרְתָּ שֶׁ לְבִיבִים
אֲבוֹת לְדֹרֵייתָא אֲבִינִשְׂרָא קִלְי וְמוֹכֵה
לְכֹוֹן וְלֹאֵל לְמַה אֲמַר לְהוֹן אֲבוֹתוֹן
לְכֹוֹן לְחוּן בְּנִזְמוֹת וְיִילֵךְ דְּסוֹגִיָּה דִּהֲכֵא
לְדֹרֵייתָא אִי אֲמַרְתִּין שֶׁ לְבִיבִים אֲבוֹת
לְדֹרֵייתָא: וְהָדָר מְטוּבִים לֵיהּ תוֹלָה
בְּרַעַת אַחֲרֵיהּ. עַל זֶה אֵינִי מַמְהִיָּה
דְּשִׁקִּיָּא מְטוּבִים לְמַאי דְּפִשְׁטֵי לֵיהּ:
הַלּוֹקֵה יין מְבִין הַבּוֹתִים.
בְּרִיתָא הִיא דְּהַחֲשֵׁנָה

דפ"ו דדמאי (מד"ד) לא מני אלא
מילתא דר"מ לחודה ואפ"ו דר"מ גזר
על י"ן צפ"ק דחולין (דף ו.)
וזת שניית קודם גזירה ורבי יוחנן
אמר שמעון א"ר ע"ז דצדיקא לכו
במנחות פסקא ר' ישמעאל (דף טו.)
דתיים גרי אריות כן דלמר מורמין
משל עובדי כוכבים על של
כוסים מניין כיון שפושטים מע"ז
יומר משאר עובדי כוכבים ומחזיקין
במזבחה כשנכבז גסו אליהם אינם
עובדים כמו שהיו עושין צניח
דלאכול להם כשגזרו על י"ן של עובדי
כוכבים לא גזרו על י"ן כותים
אע"פ שגזרו על פיהם על יינם לא
גזרו א"י מני הכא במטתר יינם:
עשרה מעשר ראשון כ"ל לאו
דוקא עשרה ומשעה

גדולה פשו לה מאה נבי תרמי
מתמעט משום תרומה גדולה כיון
הכרי: שני דיוני שאני עתיד
מה גדולה לא מפרשי דף ע"ג
דף סא: אמר הני כותלי עשורי
דף סא: כחוריימא מיהר ויהי
עשר ראשון מפרשין אבל למכור אין
עור אפ"ג דאין חשודין על גזל לא
י על המעשר ועוד דכל זמן שלא
בב"מ (דף סא:) ואכלת ולא מוכר:
ומתחל

עין משפט
נר מצוה

ח א מ" פ"ג מהלכות
גירושין ה"ל א ב ד
ופ"י שם ה"ל א סג עשין
נא ולאין קב טור ש"ע
א"ע פ"ק סעיף ג:
מ ב מ" ס"ח מהלכות
שטחה ויזול ה"ל כ:
ג מ" פ"ג מהלכות
גירושין ה"ל ד טושה
א"ע פ"ק קל"א ס"ד ד:
מ"ד מ" פ"ג מהלכות
קרנן טסה ה"ל יד:

לעזי רש"י

קלצוין, געלי בוד,

תוספות רי"ד

וצוירי אפר כלן אין
 פוסלן אין און האחרין.
 ויחזק אפר אביסל
 אחרון נמי און פוסל
 ובעל השתא וכו' ובישראל
 פסל אל פליגי אל
 משל חזן שמעאל
 דאמר ראשון נמי פוסל
 ובעל השתא וכו' וזה
 חכמה וכשר דרב מילי
 ופליגי קו"ל רביסל כ"ב
 באשורי וכו' וכו' וכו'
 אל פליגי פוסל אין
 חזן יחזק דאמר אפי'
 פוסל ובעל השתא
 וכו' אפרין אן אל
 ודמי קלל ארבעה
 פלוגא אל חזן
 ארבעה כהונה ארבעה
 וי' שריה. אבאעמא
 וי' שמואל אפר פוסלן
 וצוירי וכו' א' א' וכו'
 ויחזק אפר דאן אפרין
 וקו"ל אל רב פוסל
 וכו' חלכי רב
 ויחזק ויכ"ה חזן אפר
 וכו' וי' א' א' חזן
 נמצא שכולן אין פוסל
 כהונה חזן און האחרין.
 ומצני' ר' אלעזר וי'
 גמרא כתיב עשה: